

Een dag als een andere

Leesexemplaar

Diane Broeckhoven

Een dag als een andere

P E L C K M A N S

Just a perfect day
you make me forget myself,
I thought I was someone else,
someone good...

Lou Reed

De warme damp van de thee die uit het glas opstijgt, vochtig langs haar neusvleugels omhoogkruipt en haar brillenglazen lichtjes bewasemt. Haar nog slaapwarme lijf verpakt in de oudroze ochtendjas die al jaren aan vervanging toe is, maar die haar zo vertrouwd is als haar eigen huid. De gedempte huiselijke geluiden boven en naast haar in het appartementsblok: voetstappen, opengaande deuren, een kinderstem.

Félicienne – in de wandeling Fée – nam zich iedere ochtend voor de kleine ankerpunten bij het begin van een nieuwe dag heel bewust te beleven en ze als een punt op haar lijst van te tellen zegeningen in haar leven te beschouwen. Het lukte haar niet. Het lukte haar nooit. Altijd dook meteen weer een ergernis op die dit, of welk geluuksmoment dan ook, overschaduwde. Vandaag viel de grauwsluiert in de plooien van haar ooit hagelwitte keukenvitrage haar plots op, terwijl ze toch al jaren niet meer rookte. Ze spreidde de ochtendkrant open op tafel, las eerst de koppen, daarna de artikelen die haar aandacht vroegen. De sport sloeg ze over. Bij de overlijdensberichten zuchtte ze opgelucht als er geen bekenden bij stonden of als

de geboortedata ver genoeg van die van haar vandaan lagen. Ondertussen lepelde ze haar kommetje magere yoghurt met granola en bosbessen leeg, terwijl ze dagdroomde van een witte boterham met roomboter en pure hagelslag. Wie had toch al die gezonde kost uitgevonden en vooral: waarom deed ze er zo slaafs aan mee? Omdat ze een meeloper was waarschijnlijk. Dat irriteerde haar ook, want als ze iets niet wilde zijn, dan was het wel een kuddedier. Ze staaarde naar de envelop die tegen haar schrale pannenkoekenplantje op het aanrecht stond. ‘Mama,’ stond erop geschreven met een balpen die bij de tweede a blijkbaar haar laatste adem had uitgeblazen. Fée zuchtte. De teleurstelling over het verrassingsfeestje dat haar dochters voor haar hadden georganiseerd, zat nog onder haar vel. De ontgoocheling brandde en jeukte. Ze had er zelfs over gedroomd vannacht. Iets vaags, iets met een taart die knetterend in brand vloog vanwege een overdosis aan kaarsjes.

Jessica, haar oudste, had haar vorige week, twee dagen voor haar verjaardag, een whatsapp gestuurd die geen woord te veel bevatte.

‘Afspraak bij Kirsten, dinsdag 18 uur,’ las Fée.

‘Wat is de bedoeling?’ had ze gevraagd.

‘Surpriseparty!’ was het antwoord geweest. Met icoontjes van een mannetje met feesthoedje en twee klinkende glazen ter illustratie.

Fée had lichte hartkloppingen van opwinding gekregen. Toch nog een feestje dus. Na lang aarzelen had ze besloten haar zesenzestigste verjaardag onopgemerkt voorbij te laten gaan, rond getal of niet. Ze had een paar feestmogelijkheden de revue laten passeren, maar had er uiteindelijk toch van afgezien. Te duur, te ingewikkeld, te veel gedoe. En vooral: wie moest ze vragen? Wie zou er komen?

Na het bericht had ze gedagdroomd dat ze de rommelige flat van haar jongste binnenstapte. Terwijl ze nietsvermoedend haar jas uittrok, zouden achter stoelen, kastjes en gordijnen vandaan plotseling allerlei bekenden tevoorschijn springen die unisono ‘Surprise!’ riepen, op toeters bliezen en handenvol confetti over haar uitstrooiden. Ze zouden er allemaal zijn: haar burens, vergeten vriendinnen, klasgenoten van de schrijfcursus, haar ex zelfs. Hem zou ze straal negeren. Maar hij was natuurlijk de vader van haar dochters, die het recht hadden om in hun eigen huis uit te nodigen wie ze wilden. Overwelldig maar dankbaar zou ze haar handen voor haar ogen slaan, kussen, knuffels en wensen in ontvangst nemen. Ze zou iets te veel drinken en royaal opscheppen van het koude buffet. Helpen? Nee, dat hoefde niet. Het werd haar zelfs verboden. Ze moest gewoon op de versierde stoel gaan zitten, pakjes uitpakken en genieten van het feit dat ze het middelpunt van de

avond was. Ze werd maar een keer zesenzestig, toch? Rond middernacht zou ze een taxi bellen en terugkeren naar huis met twee grote weekendtassen vol cadeaus, inpakpapier en gekrulde lintjes voor hergebruik. En wie weet nog een tupperwarepotje met een restje tonijnsalade en een in aluminiumfolie verpakte taartpunt. Om de volgende dag na te genieten.

De surpriseparty verliep anders dan ze zich had voorgesteld. Kirsten was alleen thuis toen Fée arriveerde. Er sprongen geen toeterende gasten tevoorschijn, er hingen geen slingers en veel feestelijkheid was er niet te bespeuren. Jessica, haar oudste, was er nog niet: zij moest op de oppas wachten omdat haar man onverwacht een late dienst had. Zittend aan de keukentafel vol paperassen en troep die daar helemaal niet hoorde te liggen, wachtte Fée op de dingen die gingen komen.

‘Het ruikt wel lekker,’ zei ze goedwillend tegen Kirstens rug.

‘Chili con carne. Of liever: sin carne,’ antwoordde haar dochter.

‘Met gehakt?’

‘Nee, zeg, wat dacht je? Met seitanbrokjes. Hier worden geen dieren geslacht om een verjaardag te vieren.’

Een halfuur later kwam Jessica hijgend binnengestruikeld. Zij was redelijk laat moeder geworden,

luttele maanden voor haar biologische klok onherroepelijk zou stilvallen. Ze had twee kinderen onder de zes.

‘Altijd te laat, die oppassen. Altijd!’ klaagde ze. En of ze meteen konden eten, want heel lang kon ze niet blijven. Er werd een fles wijn opengetrokken en een hoek van de tafel vrijgemaakt. De jarige moeder in haar kuitlange glitterjurk en haar dochters in hun dagelijkse kloffie – jeans en een trui – konden aanschuiven. De chili met zilvervliesrijst en een subtiel slaatje van rode biet smaakten haar. Ze bedoelen het goed, hield Féé zichzelf voor, terwijl ze haar teleurstelling wegslikte. Ze deden het toch maar. Sommige kinderen vergaten de verjaardagen van hun moeder gewoon. Haar kinderloze buurvrouw mevrouw Bracke ging op haar verjaardag moederziel alleen uit eten. Dat was pas hartverscheurend. Féé hield zichzelf voor dat ze niet mocht klagen en dat deed ze dan ook niet. Haar dochters verwendeten haar. Op hun eigen manier, zo ging dat nu eenmaal.

Er was chocoladetaart als toetje: een grote ronde brownie, die in smeuiëge punten werd gesneden. Féé moest raden wat het hoofdbestanddeel was. Eieren of boter zou het vast niet zijn.

‘Seitan? Tofu?’ gokte ze. Het bleken courgettes te zijn. Toen ze het bruine prakje op haar lepel van dichtbij bestudeerde, ontdekte ze inderdaad hier en

daar minieme groene spikkels. Ze moest toegeven dat het een geslaagd experiment was, lekkerder dan de fabrieksbrownies van de Lidl, die ook best te pruimen waren.

‘Neem gerust een stukje mee voor morgen. Er is genoeg,’ zei Kirsten, terwijl ze een lege brooddoos over tafel schoof. Toch nog een voorspelling die uitkwam.

Fée schikte twee punten in de plastic box. Ondertussen trokken haar dochters zich even terug in de logeerkamer, waar ze de laatste hand aan het cadeau zouden leggen. Ze hoorde hen opgewonden praten achter de gesloten deur. Hadden ze ruzie? Na wat geschuifel en gefluister werd het stil en kwamen de zussen eensgezind de kamer weer in.

‘Hier, mama, voor jou.’ Jessica wapperde met een witte envelop. ‘Doe er iets leuks mee. Lekker uit eten gaan of naar de film met een vriendin. Verwen jezelf maar eens.’

‘Wat spannend!’ zei Fée en ze gluurde even. Ze hoopte een mooie kaart met bloemen of vogeltjes aan te treffen waarop haar dochters samen een passend versje hadden geschreven, een poëtische ode aan hun onmisbare moeder.

Ze zag twee gladgestreken briefjes van vijftig euro in de envelop zitten. Tekst en uitleg had ze al mondeling gekregen.

‘Het is je gegund,’ zei Kirsten. Haar zus beaamde het.